

Arbejderne til at overtage Hvervet som Medlemmer af Bedriftsraadene.

Stillingen som Medlem af Bedriftsraadet maa betragtes som et Tillidshverv, og der maa derfor i Almindelighed ikke tillægges Raadens Medlemmer noget Honorar for deres Arbejde i Raadet eller Erstatning for mistet Arbejdsfortjeneste. Forslaget fastslaar udtrykkeligt, at *Arbejdsgiveren* ikke skal betale saadant Honorar eller saadan Erstatning, medmindre Arbejdsgiveren netop ved Begering om Afholdelse af Møde i vedkommende Arbejders almindelige Arbejdstid har paaført dem et Tab i Arbejdsfortjeneste. Hvorvidt der *ad anden Vej* — f. Eks. gennem de faglige Organisationer — skal tillægges Raadsmedlemmer Honorar eller Erstatning, har man ikke fundet Anledning til at foreslaa Bestemmelser om, idet dette maa afhænge af Forholdene i det enkelte Tilfælde.

Til § 4.

For i størst muligt Omfang at sikre Bedriftsraadenes Uafhængighed og den derved betingede Mulighed for paa en for Arbejderne tilfredsstillende Vis at løse de Raadene paahvilende Opgaver, maa der paa en eller anden Maade træffes Foranstaltninger imod, at Arbejdere, der er Medlemmer af Raadet, afskediges paa Grund af Forhold, der staar i direkte eller indirekte Forbindelse med deres Stilling som Medlemmer af Raadet.

Saadanne Bestemmelser indeholdes da ogsaa i de udenlandske Bedriftsraadslove. I den norske Lov bestemmes det saaledes, at Arbejderudvalgets Medlemmer ikke maa afskediges eller opsiges fra deres Arbejde i Virksomheden, medmindre saglige Grunde er tilstede herfor. Efter den østrigske Lov kan et Bedriftsraadsmedlem kun afskediges, naar det gør sig skyldig i en Handling, der efter den bestaaende Lovgivning berettiger til Afskedigelse; i andre Tilfælde kræves Forligsudvalgets Tilslutning. Den tyske Lov bestemmer, at Bedriftsraadets Samtykke udkræves til Opsigelse af en Arbejder, der er Medlem af Bedriftsraadet, eller til hans Forflyttelse til en anden Virksomhed; i visse, i Lovens § 96, 2. Stk., nærmere angivne Tilfælde er et saadant Samtykke dog ikke nødvendigt. Endelig fastsætter den czekiske Lov af 25. Februar 1920, at Afskedigelse af et Raadsmedlem kun kan ske med en Voldgiftsdomstols Godkendelse, dog bortset fra visse i Lovens § 22, Stk. 2, omhandlede Undtagelsestilfælde.

I nærværende Lovforslag har man ment at maatte gøre tilsvarende Begræns-

ninger i Arbejdsgiverens Ret til at afskedige Arbejdere, der er Medlemmer af Bedriftsraadet. Man foreslaar saaledes, at de kun skal kunne afskediges paa Grund af paa viselig Mangel paa Arbejde indenfor den Branche af Virksomheden, hvor de paagældende er beskæftigede, eller paa Grund af Forsømmelser i Arbejdet. Dog kan saadanne Forsømmelser ikke tjene som Afskedigelsesgrund, hvis de staar i direkte eller indirekte Forbindelse med Arbejderens Stilling som Medlem af Bedriftsraadet. Saafremt Arbejdsgiveren paa Trods af denne Bestemmelse dog afskediger Arbejderen, skal han *enten* være pligtig at tage ham i Arbejde igen til samme Løn som tidligere og at betale ham Løn for de Dage, der er hengaaet mellem Afskedigelsen og Genantagelsen, *eller* at erlægge en Bod.

Afgørelsen af, hvorvidt Arbejdsgiveren har overtraadt den paagældende Bestemmelse, og Fastsættelsen af den Bod, han eventuelt skal udrede, har man ment passende at kunne henlægge til de for Behandlingen af faglige Stridigheder sædvanlig gældende Institutioner, og hvis saadanne ikke findes for vedkommende Virksomhed, direkte til Den faste Voldgiftsret, hvor baade Arbejdsgivere og Arbejdere er repræsenterede, og hvis sædvanlige Virksomhed desuden maa anses for i særlig Grad at kvalificere den til at træffe Afgørelse i de paagældende Spørgsmaal, der formentlig ofte vil berøre saadanne Forhold, som Voldgiftsretten ellers beskæftiger sig med.

Til § 5.

Denne Paragraf indeholder Bestemmelserne om Bedriftsraadets indre Organisation.

Da der antagelig under Bedriftsraadets Arbejde ikke sjældent vil komme til Behandling Spørgsmaal, hvis Afgørelse kun er af Betydning for en enkelt Gruppe af de i Virksomheden beskæftigede Arbejdere, f. Eks. Virksomhedens Funktionærer, har man ved Paragraffens Stk. 3 foreslaaet, at Bedriftsraadet kan overdrage sin Myndighed vedrørende disse Sager til særlige Repræsentanter for vedkommende Gruppe. Forsaavidt den paagældende Gruppe er repræsenteret i Raadet, vil det naturligste jo være, at Behandlingen af Sagen overdrages til vedkommende Medlem. Med Hensyn paa Muligheden af, at Gruppen ikke har opnaaet Repræsentation i Raadet, har man imidlertid ment at burde foreslaa, at Sagen skal kunne henvises ogsaa til Repræsentanter for Gruppen, der ikke er Medlemmer af Raadet.